

■ *Függelék* ■

■

■

■ 1. Zentai Tóth István szobrászművész alkotásai budapesti tárlatokon (1940–1944)

Női akt. Budapest, 1940, Műcsarnok, a Színyei Társaság Tavaszai Szalonja (kitüntető elismerés)

Délutáni napsütés vízfolyással. Budapest, 1942, Műcsarnok, az OMKT Tavaszai Tárlata

Fiatal lány, gipsz. Budapest, 1942. június 6–22., Műcsarnok, A Magyar Művészetért Képzőművészeti Kiállítás

Fiatal lány, gipsz. Budapest, 1942 decembere, Műcsarnok, a budapesti Képzőművészeti Főiskola Ifjúsági Körének karácsonyi kiállítása

Leány madárral, terv. Budapest, 1942 decembere, Műcsarnok, a budapesti Képzőművészeti Főiskola Ifjúsági Körének karácsonyi kiállítása

Tanulmányfej, gipsz. Budapest, 1942 decembere, Műcsarnok, a budapesti Képzőművészeti Főiskola Ifjúsági Körének karácsonyi kiállítása

Horthy István, portré, gipsz. Budapest, 1943. október 2. – november 1., Műcsarnok, az OMKT Őszi Tárlata

Ülő nő. Budapest, 1943. október 2. – november 1., Műcsarnok, az OMKT Őszi Tárlata

Leány madárral, gipsz. Budapest, 1943 decembere, Műcsarnok, a budapesti Képzőművészeti Főiskola Ifjúsági Körének karácsonyi kiállítása

Tanulmányfej, gipsz. Budapest, 1944. március–április, Műcsarnok, XV. Tavaszai Tárlat

Törölköző nő, gipsz. Budapest, 1944. március–április, Műcsarnok, XV. Tavaszai Tárlat

Törölköző nő, terrakotta. Budapest, 1944 júniusa, Műcsarnok, VII. nemzetközi Képzőművészeti Kiállítás

Vízholdó lány, bronz. Budapest, 1944, Székesfővárosi Képtár, Jubileumi Kiállítás

8.7.1977.

ISTVAN TOTH SCULPTOR STUDIO • 6465 IVARENE AVE. HOLLYWOOD, CALIF. 90069 • 462-5513

Az én törekvésem igazságkeresése a művészetemen keresztül: Műveket alkotni, melyben összeismerődik a kortárs jellegű, melyben élünk.

Az felhívásunk lelkében szabadulni akkor derékszögűnk ahogyan utolaz, hogy alkotásunk valamit az emberiség számára. Művészem a feladatom, hogy a kortárs legyen ki, melyben él. Vele mélyem szerint a mai művészetben általában az alkotás modern stílusát; ahol a domború és sík felületeket ritmikus vonalak határozzák meg. Szabad és harmóniában hullámzó vonalak nem elválasztottak fel, mindig egy realis formát. A jó modern szobor művészi és plasztikus és dekoratív és így kifejezhető, melyre legszívesebben megmutatom.

Szobrászati formáimmal az ideáink a lényegét akarom kifejezésre juttatni. Kerestem a szépséget, harmóniát, ritmust, lírát; ahol a festésben harmóniában egybeolvadnak.

Szobor felépítésén eltérő vagyok a realis formától, a képzőművészeten szabadon vagyok, hogy az alkotásom legyen az a körülmény, hogy a formákhoz és azon az úton juttam el az absztrakt alkotás megteremtéséhez. Így jutnak kifejezésre, szécsény formák, ahol a formák, sík felületek, élék egymást kiegyenlítyezik. Ennek a hatásnak az elérését nagyon elősegítette a fáknak erezései, vénei, formái. Szárazmarikai trópusi fák — melyek számomra a legkedveltebbek — fák, különleges szépsége és különös ideákat sugalltak a szobor formájában.

Szárazmarikai, hogy fejlődjen a kortárs, melyben él és a szobrászművészetben a szemlélő lelkében szépséget és formát érzést hoznak. Az alkotásaimmal ennek a kortársnak a kultúrájának szabadságát keresnem kifejezésre juttatni; ahol a pozitív értékek a tengely és a harmónia, uralkodik és mert az a művészi kidolgozás.

Tóth István.

■■■

Az én törekvésem igazságkeresése a művészetemen keresztül: műveket alkotni, melyekben visszatükröződik a korszak felfogása, melyben élünk.

Ha fel tudunk lélekben szabadulni, akkor elérkeztünk ahhoz az úthoz, hogy alkothassunk valamit az emberiség számára. Művésznek a feladata, hogy a korát fejezze ki, melyben él. Véleményem szerint a mai művészetben általában az alkotás modern, stilizált; ahol a domború és sík felületeket ritmikus vonalak határozzák meg. Szabad s harmonikusan hullámzó vonalak nem áldozhatók fel mindig egy reális formáért. A jó modern szobor művészileg plasztikus és dekoratív, s így kifejezhet mélyseges lelki megnyilvánulást.

Szobrászati formáimmal az ideának a lényegét akarom kifejezésre juttatni. keresem a szépséget, a harmóniát, a ritmust, a lírát; ahol a tartalom harmonikusan egybeolvad.

Sokszor teljesen eltávolodom a reális formavilágtól, s képzeletemet szabadon hagyom bolyongani, s alkotok anélkül, hogy törődnék azzal, hogy az alkotásom hasonlít-e a körülöttünk lévő formákhoz, s ezen az úton jutottam el az absztrakt alkotás megértéséhez. Így jutnak kifejezésre szeszélyes formák, ahol a tömegek, a sík felületek, az élek egymást kiegyensúlyozzák. Ennek a hatásnak az elérését nagyban elősegítették a fáknek az erezései, színei, formái: a dél-amerikai trópusi fák, melyek rám óriási hatással voltak; a fáknek a különleges szépsége különös ideákat sugalltak a szobrok faragásához.

Célom, hogy fejlődjek a korrall, melyben élek, s a szobraimon keresztül a szemlélő lelkében szépséget s felemelő érzést hagyjak. Az alkotásaimmal ennek a korszaknak a kulturális szabadságérzését szeretném kifejezésre juttatni; ahol a pozitív érték a tengely, s a harmónia uralkodik, s mert ez a művész küldetése.

1977. augusztus 7.

Tóth István

■■■

ÚT A CSILLAGOK FELÉ

Egy szobrász arcképe

Attól a naptól kezdve, amikor megalkotta első mesterművét, Tóth István számára a szobor a végzetet, az organikus forma csúcsát és a világgal való kommunikáció egyik legfontosabb módját jelentette. Tóth képzeletének formája, élettelsége és expanziója a szobrász márványból, bronzból vagy fából készült műveiben mutatkozik meg. Vele született tehetsége hétéves korában öltött legelőször formát. Egy nap a kisfiú egy elhagyatott fészerben agyagot talált, és hazavitte magával. Elkezdte alakítani a formátlan masszát, és teljesen elmerülve kreatív ihletettségében saját maga legnagyobb meglepetésére és elragadtatására egy szobrot alakított ki. Ez a kétségbeesetten lüktető korai vágy, hogy saját belső alkotói impulzusait közölje a külvilággal, nála az árvaság magányából fakadt. Zentán született, ahol nagyon korán elveszítette szüleit. Művészi magatartása elsősorban a közép-európai művészeti irányzatokra és érzékenységre épül, de hatott rá Perzsia, Szíria és Babilónia mitológiával átitatott művészete is. Diákéveit a budapesti Szépművészeti Akadémián tölti, és diplomát is ugyanott szerez. Diplomászerzése után tehetsége elismeréseként azonnal tanársegédi állást ajánlottak fel neki az akadémián. A rákövetkező időszakban számos díjban részesült nagyszámú önálló kiállításának, valamint római ösztöndíjának köszönhetően.

– Rómában a Vatikáni Múzeum hatott rám a legerősebben. Amikor beléptem a Sixtusi-kápolnába, és megláttam Michelangelo lenyűgöző freskóit, az életem egyik legnagyobb pillanata volt. Az óegyiptomi szobrok látványa ugyancsak nagyon megindított: annyira időállóan, annyira szilárdan állnak ott dacolva az évszázadokkal. Szívemhez és lelkemhez legközelebb álltak ezek. Az első perctől kezdve Róma rendkívül barátságos volt hozzám, s én tüstént megszerettem az olaszok optimizmusát és a művészet iránti fogékonyságát. Úgy éreztem, megnyílt előttem a világ kapuja, s nekem csak be kell lépnem rajta. Mindig is megvolt bennem a vágy, hogy megismerjem a világot, és benyomásokat gyűjtsek róla. Elhatároztam, hogy ezek reflexeit bemutatom majd művészetemben is.

Korai érdeklődése a szobrászművészet alapvető elemei, kérdései és problémái iránt elvezette őt oda, hogy elkezdje nagyra becsülni a hasonló minőséget az ókori Egyiptom, majd pedig az olyan primitív művészetben is, mint amilyen a Kolumbusz előtti Amerika művészete

■■■

volt. Római ösztöndíja után Dél-Amerikába emigrált, ahol 14 évig élt és alkotott.

– Venezuelában, Caracasban leltem új otthonra, ahol lenyűgöző indián népművészettel találkoztam. Keresztül-kasul beutaztam az országot, csak hogy ezt a népművészetet tanulmányozhassam. Más hasonló országokban is megfordultam, mint például Peruban, Guatemalában és Mexikóban. Venezuelában egy jellegzetes trópusi fát fedeztem fel magamnak, melynek jellemző levél- és törzsere-zete és alakja sok formaötlettel szolgált számomra, majd végül az absztrakt kifejezések felé vezetett el.

1962-ben meghívást kapott a Los Angeles-i Isabelle Barkley Schooltól, hogy ott szépművészetet tanítson. Elfogadta a meghí-vást, és attól kezdve Kalifornia lett az új otthona. A művészet és a kultúra egyik legnagyobb történelmi átalakulásának kellős kö-zepén találta magát ugyanúgy, mint a hellenizmus, a késő gótika vagy a késő rokokó korszakának művészei. Tóth István művészi fejlődésének eme stációján szakított a realista hagyománnyal, amelynek egyik komoly hibája az volt, hogy csak a klasszikus görög művészetre épült, és azt mint a szépség felé vezető egyetlen utat, dicsőítette. Tóth István művészetének is alapvetően ugyanez a célja, csak hogy a mód, ahogyan egy művész ezt az alapállást kifejezi, voltaképpen kreatív, hiszen a minták országról országra, egyénről egyénre és időszakra időszakra változnak. Maga a szépség azon-ban örök. Miután megismerte az alapvető szobrászati minőséget, és megkívánta, hogy ezt a minőséget beépítse saját műveibe, Tóth István óhatatlanul az egyszerűbb formák felé fordult. Ennek a fejlődésnek köszönhetően megtalálta saját művészeti kísérleteinek alapját, és ugyanakkor felfedezte magában a produktív alkotói vágyat. Abból az alapgondolatból indult ki, hogy a szobornak teljesnek kell lennie a maga megformáltságában. Ugyanakkor azonban meg kell benne lennie a lehetőségnek, hogy kiszélesítse az eredeti jelentés konceptusát. Ebben rejlik az absztrakt forma jelentősége: az alkotás ugyanúgy képviseli alkotóját a világban, mint ahogyan a befogadókat (szemlélőket) is. Ily módon a szob-rász megengedheti magának, hogy a munka, az alkotás vezesse. A forma úgy alakul ki, hogy kíséri a művészt, mégpedig azt a ritmust követve, amelyben átalakítja a képeket márvánnyá, bronzzá, fává. Van úgy, hogy valamely pirinyó részlet megindítja őt, mialatt egy új szobrot alakít, és ez a részlet egy új konceptussá változik. Ezek a görbe vagy egyenes vonalak, vagy éppen kontraszthatások vezetik

■■■

a művészt. Ő engedi ezeket fejlődni mindaddig, amíg az alapötletek már csak alig derengenek, miután elvesztették alapvető fontosságokat. Ezek a művek egy, a koncepciójukból eredő artisztikus skulpturalitás újjászületését jelentik.

Tóth István, ez az energikus, temperamentumos és tehetséges művész saját magát kereső lángban él, és bármit keres, és bármit alakít, alkotásaiban ott lappang az öröm. Az öröm ott van nehéz sziklaszobraiban, nehéz bronzáiban, kemény fáiban, és ez mind-mind vibrál a térben és az univerzumban: élet és öröm. Mintha Tóth István alkotásai egy másik dimenziót képviselnének. A közismert konceptusok, mint pl. az anyaság, a szerelem, a család, az emberi test méltósága és büszkesége absztrakt formákba öntése jellemzi művészetét. Ezeket a konceptusokat biztos kézzel, teljes odaadással alakítja, tömör egyszerűséggel irányítja azzal a céllal, hogy ma elfoglalják helyüket univerzumunkban, az időben és a térben. Munkássága himnusz a születéshez, a szerelemhez, az érzékiséghez, az anyasághoz, valamint az olyan teljesítményekhez, amelyek képesek transzcendálni a halált. Tóth István ismeri mindezeket az igazságokat, mert hisz bennük, és egy szabadabb világban ez talán lehetőséget adhatna a művésznek arra, hogy ezt a tudást átadja az emberiségnek.

– A művészet a legnemesebb ihlető forma az emberi szellem szférájában. Ehhez a hagyományhoz a művész mindig ugyanazzal a lelki erővel közeledik új ihlet után kutatva. Manapság elképesztően nagy fejlődést érünk el minden téren: a tudományban, az iparban, a művészetben. Mégis úgy érzem, csak a művészetnek vannak nehézségei abban, hogy alkalmazkodjon ehhez a nagy és gyors fejlődéshez, hiszen századunkra olyan sok művészeti irány nyomta rá bélyegét, mint például az expresszionizmus, a kubizmus, a szürrealizmus, a futurizmus stb. Szobraimmal kapcsolatban – még akkor is, amikor eltávolodtam a realista formáktól – sohasem tettem le arról az elképzelésemről, hogy a lényegét fejezzem ki: a szépség, a harmónia és a ritmus legfőbb elemei kell, hogy legyenek egy művészi alkotásnak. Ambícióm az igazság keresése a művészetben keresztül, valamint a korunkról való elmélyült gondolkodás: ha nem tudunk szabadabbá válni lelkileg, akkor előbb-utóbb eljutunk addig a pontig, amikor már nem tudunk tovább alkotni az emberiség számára. A művész missziója, hogy megértse, megmagyarázza és kifejezze saját korát. A kortárs művész gyakran stilizálja alkotásait, domború, homorú, üreges, vagy éppenséggel kör alakú formákat alkotva. Egy szabad és harmonikusan semmihez sem kapcsolódó vonalat nem szabad feláldoznia realisztikus forma kedvé-

■

ért: egy Szűz Mária-szobor művészileg is dekoratív kell, hogy legyen, de ugyanakkor ki kell fejeznie a művész lelkét is. Alkotásaimmal azt a kulturális, emberi szabadságot szeretném kifejezni, amelyre mindnyájan vágyunk. A harmónia az a fő hajtóerő, az a fő érték, amely vezérli életünket. Ha meg tudom érinteni ezt a célt, akkor a munkámat befejezettnek tekintem. Erősen úgy érzem, ez értelmet fog adni az életemnek mint embernek és mint művésznek egyaránt.

A tudomány, az acél, a gyorsaság, a betonutak, a végtelen autósztádák idejét éljük, amelyeken elcsigázott, fáradt, agyongyötört arcú emberek mereven autóznak, és elképesztően nagy nyomás terhe alatt próbálják elérni személyes céljaikat. Joggal tehetnénk fel a kérdést, hogy ebben az általános zűrzavarban létezik-e bármiféle igény a művészet iránt. Tóth István azonban hajthatatlanul hisz abban, hogy ez az igény létezik, és hogy örök. Ősidőktől fogva, amikor megjelentek az első rajzok a barlangi ember falain, megvolt az emberi természetben az igény, hogy elsődleges érzéki benyomásainkat vagy gondolatainkat művészetté varázsoljuk. Tóth István a XX. század művésze, saját korunkat fejezi ki, megnyomorító, szorongó, fáradhatatlan, de ugyanakkor kreatív, konstruktív és tudásban egyre gyarapodó korunkat, amely kutatja a világegyetemet, a tudás millió apró részecskéjét gyűjti egybe, és próbálja megérteni az univerzumot és önmagunkat. Ebben, az emberi szellem pozitív lehetőségeibe vetett teljes hitben tárja elénk művészetét Tóth István.

Fordította Čudićné Kulcsár Veronika

TOTH CATCHES MOOD OF TODEY'S PEOPLE By Jeanne Good

There is a universal truth sought by all men, each in his way — truth to the meaning of life. Stephen Toth aspires toward this truth with sculpture, to make visual the essence of life, the beginning of life. For an artist the caliber of Stephen Toth, this truth is sought in terms of what is happening in the world at the time the art is conceived, for art is relevant to the degree it reflects its own time. Artists who express themselves with ideas based in the Renaissance do not measure the cultural level of our forward-looking generation and seeks his own truth as they are seeking theirs.

No abrupt changes have taken place in his work since he was graduated with honor from the Hungarian Royal Academy of Fine Arts in Budapest. But the natural progressive steps that come with time and experience have taken place in his evolution of growth. Art in the 20th century has not yet found its definite style. There is the technological take-over and no artist can help but be deeply affected by it. There are old and new cries of liberation and need for freedom. But without discipline, liberation and freedom lead to chaos.

A disciplined craftsman, Toth has developed an understanding of the unique qualities of the South American hard woods that he uses and he makes this knowledge and the grains within the wood work for him in creating abstract and free forms. He has learned and earned freedom enabling him to move away from the actual form of the living thing and express its conception.

The sculpture is a continuation of his life, an expression of what he feels through harmony, beauty and rhythm even though he departs from the prosaic form. Harmony exists between form and the God-given grain of the wood; beauty, always in the eye of the beholder, is the craftsmanship and the spiritual quality he communicates; rhythm includes the soft flowing lines that bring the elements of form into balance and in proportion to the whole to determine the effect of the work.

The Hungarian contribution to the American cultural scene is symbolized by this fine artist, his sculpture, his noble inheritance. Stephen Toth gives of himself through his sculpture to bring a feeling of contentment to all who see it and through which he expresses his love of humanity. (*On exhibition at Karpathia Gallery.*)

The Beverly Hills Citizen, 1970. április 2. 120.

TÓTH ÉRTI NAPJAINK EMBERÉNEK HANGULATÁT

Írta: Jeanne Good

Létezik egy általános igazság, melyet minden ember keres a maga módján. Ez nem más, mint az igazság, amely elvezet bennünket az élet értelméhez. Tóth István ezt az igazságot a szobraival, szobraiban szeretné fellelni: megkísérli az élet lényegét, az élet kezdetét láthatóvá tenni. Egy ilyen rátermett művész, mint amilyen Tóth István, ezt az igazságot a világ akkori eseményeit szem előtt tartva kutatja és formálja meg, amikor a mű megfogant, mert a művészet akkor hiteles, ha a kort tükrözi. Az a művész, aki a reneszánsz elképzelések mintájára fejezi ki magát, nem adja vissza feltörekvő nemzedékünk kulturális szintjét, és úgy keresi a saját igazságát, mint a reneszánsz stílus követői.

Tóth művészetében lassanként változások álltak be, miután Budapesten kitüntetéssel diplomázott a Magyar Királyi Képzőművészeti Akadémián. Ám azok a természetes progresszív fázisok, amelyek az idővel és a tapasztalattal előbb-utóbb jelentkeznek, nála fejlődésként mutatkoznak meg. A XX. század művészete még nem találta meg végleges stílusát. Jelen van egy technológiai váltás, és a művész nem tehet mást, mint hagyja magát ez által mélyen befolyásolni. Jelentkeznek új és ismételt felszabadulási és szabadság utáni vágyakozások, de fegyelem nélkül a felszabadulás és a szabadságvágy káoszhoz vezet.

E fegyelmezett mesterember, Tóth, kifejlesztett egy érthető változatot dél-amerikai, egyedülálló, kitűnő keményfából, melyet műveihez felhasznál, és ő meg is teremti ezen ismereteket, mialatt a fa részecskéi segítenek neki absztrakt és szabad formáinak elérésében. A művészt szerzett és elsajátított szabadsága feljogosítja arra, hogy elszakadjon az aktuális életformától, és hogy annak eszméjét kifejezze.

A szobrászmunka a művész életének meghosszabbítása, annak kifejezése, hogy mit érez harmóniáról, szépségről, ritmusról még akkor is, ha ő maga elválik a prózai formától. A harmónia a forma és az Isten adta faalkotórészek között van, a szépség pedig minden esetben a szemlélő szemszögéből nézve a szobrászatban és a spirituális minőségben, melyekkel a szobrász kommunikál; a ritmus magában foglalja a lágy, folyamatos szálakat, melyek a forma alkotórészeit hozzák egyensúlyba, meg az egészet olyan arányban, hogy azok meghatározzák az alkotás hatását.

E képzőművész élete, szobrászata, valamint nemes hagyatéka a magyaroknak az amerikai kultúrához való hozzájárulását szimbolizálja. Tóth szobraival a megelégedettség érzését kínálja mindazoknak, akik műveit szemlélik, és alkotásai révén emberszeretetét fejezi ki. (*A Kárpátia Galéria képkiallításáról.*)

MY PORTRAIT IN CLAY

I stood and watched a noted sculptor at his work one day,
And watched my image come to life within the molded clay.
His quick and skilful hands soon formed, to my surprise,
The very likeness of my ears and nose and eyes.

His sturdy face reflected now and then a happy grin,
And then he took a chunk of clay and quickly formed my chin.
He took a wooden instrument and with some skilful dips,
Transformed a bit of lifeless clay into my lips.

The master told me when my portrait took the shape desired,
That he would place it in a kiln and have it fired.
This thought occurred to me that once he put it to the flame,
That look he put upon my face would always be the same.

If in the future I would have a smile upon my face to stay,
Then I must live and show the world true happiness each day.
He cannot put in clay the looks he does not see displayed,
But neither can he change this portrait once it's made.

If people see within my face the love I try to show,
Then I can lift to greater heights the ones I love and know.
So as I watch the master's hands I have a great desire,
That he should see that love in me before I reach the fire.

As I review this poem now, I cannot help but note,
It seems so insignificant compared to Stephen Toth.
How marvelous it seems that he could change some lifeless clay,
That all may see me in the future as I am today.

How very much like these portraits seem to be,
They bear their fixed impressions throughout all eternity.
If we would live our life without regret and earn that great reward,
Then we must mold our characters before the clay is hard.

February 12, 1971

AGYAGPORTRÉM

Egy napon álltam, és néztem egy neves szobrászt, amint dolgozott,
és figyeltem, amint arcképem általa megformálódott.
Nagy meglepetésemre a művész gyors és ügyes keze hamarosan
Megformálta orrom, fülem, szemem takarosán.

A szobrász komor arcán néha boldog mosoly tűnt fel, egy pillanat,
Ismét megragadott egy agyagdarabot, és gyorsan formálta az államot.
Fogott egy faszerszámot, és néhány ügyes paskolással
megformálta egy darab agyagból az ajkaimat egy vonással.

A mester, miután portrém elnyerte a kívánt alakot, megjegyezte:
„A mű sülni fog,” és azt a kemencébe helyezte.
Akkor értettem meg, hogy ha egyszer beteszi a lángra,
A „sült” képem többé nem hasonlíthat másra.

Ha a jövőben azt szeretném, hogy a mosolyom mindörökké arcomon
[maradjon,
Minden nap igazi boldogságot kell a világnak, hogy rajtam lásson.
Nem formálhatja agyagba azt a tekintetet, melyet nem látott,
De nem is változtathatja meg azt a portrét, melyet egyszer
[megalkotott.

Ha a feléjük sugárzó szeretetet felfedezik az emberek az arcomon,
Szeretteimet, ismerőseimet a mennyekbe emelhetem, ha akarom.
Így, figyelve a mester kezét, támad egy nagy kívánságom:
Bárcsak látná a szeretetet bennem, mielőtt a tűzbe kerül arcom.

Amint költöm ezt a verset, be kell látnom,
Nagyon nem méltó hozzád e versike, kedves Istvánom!
Mily csodálatos, hogy megváltoztatod az élettelen agyagot,
Mindenki olyannak fog látni a jövőben, amilyen ma vagyok ott.

A portrékkal, melyek manapság készülnek,
A beléjük rögzített benyomások az örökkévalóságba röpködnek.
Ha életünket megbánás nélkül élnénk, galádul,
Személyiségünket meg kellene formáznunk, mielőtt az agyag
[megszilárdul.

1971. február 12.

Angol nyelvről fordította Balassyné Szőcs Ildikó

10. 23. 1973.

ISTVAN TOTH SCULPTOR STUDIO • 6465 IVARENE AVE., HOLLYWOOD, CALIF. 90068 • 462-5513

Kedves Géza!

Felveztetten élmény volt köröttelek lenni; anyáimmal, Lászlóval. Minden ami körülött, élmények, képek; egyarált minden ami odam, körülöttem történt. Nagyon szép volt.

Ma, nem fogtam, hogy új impresszióimnak alakot, formát adjak. Akkoriban a reményem, hogy egykor valóra válik az új alkotásaimmal együtt csinálhatok egy gyűjteményes kiállítást...

Géza az újért nyitogatásokat még mindig nem látom meg a fonyóképűket sem amit a szalma sűrűsége körülbelül. Nagyon szeretnék belőlni képeket csináltatni. Nagyon szeretnék belőlni képeket. Hogy sikerült a alkotásaim kiállítás? ? ? Sikerült-e a kiállítás megmutatni? ? ? Szeretnék egy-egy művet hallani Lászlóval. Meglátom, hogy nagyon elvagy foglalkozni; hiszen olyan nagy munkát csináltál ami a legmagasabb szintre emelkedett. Nem hiszem, hogy valóban is ilyen nagy, szép munkát végzett volna László város kulturális fejlődésében mint Te s még hozzá olyan lelkesedéssel...

Abban a reményben hogy mindannyian jól vagyatok; üdvözlök mindenkit:

Ölel: István

■

Kedves Gézám!

Felejthetetlen élmény volt közöttek lenni, enyéimmal, a Tisza-parttal. Minden, ami körülvett, élmények, képek, egyszóval minden, ami velem, körülöttem történt, nagyon szép volt.

Már nekifogtam, hogy új impresszióimnak alakot, formát adjak alkotásokban, s reményilem, hogy egyszer valóra válik: az új szobraimmal együtt csinálhatok egy gyűjteményes kiállítást...

Gézám, az ígért újságcikket még mindig nem kaptam meg, s a fényképeket sem, amit a szalonnasütéskor csináltál. Nagyon szeretnék belőlük kapni. Hogy sikerült a szobraim kiégetése? Mikor lesz a kiállításmegnyitó? Szeretnék egyet-mást hallani Zentáról. Megértem, hogy nagyon el vagy foglalva, hiszen olyan nagy munkát csináltál, ami a legnagyobb elismerést megérdemli. Nem hiszem, hogy valaki is ilyen nagy, szép munkát végzett volna Zenta város kulturális fejlődésében, mint Te, s még olyan lelkesedéssel...

Abban a reményben, hogy mindnyájan jól vagytok, üdvözlök mindenkit.

1973. október 23.

Ölel: István

- 7. Tóth István levele dr. Pogány Ö. Gáborhoz,
a Magyar Nemzeti Galéria főigazgatójához

865-230 19491390

12.1.1979

ISTVAN TOTI

SCULPTOR STUDIO • 6465 IVARENE AVE., HOLLYWOOD, CALIF. 90068 • 462-5513

Kedves Gyabur Barátom!

Nagyon megörültem a kedves magyiszóló barátai, barátai leveleinél s elmerésedet bennem a késvi jelentkezés-
ment; nyomasztó voltam a fejlemlényt a "Exillagok eleresse"
című ^{szöveg} ~~szöveg~~ ^{szöveg} ~~szöveg~~...

Nagy öröm számomra, hogy a California Museum
Science and Industry igazgatója megvonta a fentemli-
tett szoborcsornótól a méltó helyet fog kapni a Muse-
um elvett nagy bent a föremben fogjuk felállítani s még egy
kiállítás is fogunk nekem rendezni.

Fotókról - amit bűlbőltem - multkor "Angyal" 1972 ben
 "Love" 1973. "Free form" 1974 "Space form" 1973 "U.FO" 1978 ben
 készülték. Ezek közül egyik nem minősítem köztérben felállítva,
 de de Főbb Galériában és Museumban voltak kiállítva
 Legutóbb pedig a Pasadena Art Festivalon szerepeltem ott volt,
 ahol kitüntetéssel elismerté kaptam. "Reaching for the Stars"
 címmel szobromat aranyérmet kaptam. Nemcsak fejezetem be a
 "Forms from the Universe" címmel szobromat. 13' 4" magas.

Magamról még annyit, hogy sokat dolgozom és rá-
szálok egy a mi életről írok, mert ez ad nekem értelmet az
életemnek. Gondolnám az is foglalkoztat vajon mi-
van a dijnnyertes Munkácsi szobornál amely az E. pres-
biteriánus volt felállítására ???

Nagyon sok ügyet hallottam a Magyar Nemzetől, Gal-
léviaról, hogy milyen csendes és szegény és hogy
gyógyulnak a reményem, hogy egykor én is meglesztem.
Amak is önök, hogy itten is vannak közi barátaink
Károly Endre és a. Domján Arpadok.

Jó egészséget kívánunk színte barátsággal, Boldog Karácsonyi és Újévi Ünnepeket:
 Yst 6-00

Ytown/08

■

Kedves Gábor Barátom!

Nagyon megörültem kedves, megtisztelő baráti levelednek, s elnézédet kérem késői jelentkezésemért, ugyanis vártam a fejleményt a *Csillagok elérése* című szobrom sorsáról...

Nagy öröm számomra, hogy a California Museum Science and Industry igazgatója megveszi a fent említett szoborcsoporthoz, s méltó helyet fog kapni a múzeum előtt, vagy bent a teremben fogják felállítani, s még egy kiállítást is fognak nekem rendezni.

A fotókon, amit múltkor küldtem 1972-ben (*Angyal*), 1973-ban (*Love, Space Form*), 1974-ben (*Free Form*), 1978-ban (*UFO*) készültek. Ezek közül egyik sincs köztereken felállítva, de több galériában és múzeumban voltak kiállítva. Legutóbb pedig a Pasadena Art fesztiválon szerepeltem velük, ahol kitüntető elismerést kaptam. A *Reaching for the Stars* című szobromra aranyérmet kaptam. Nemrég fejeztem be a *Forms from the Universe* című szobromat, amely 13 láb 41 inch magas.

Magamról még annyit, hogy sokat dolgozom és száz százalékgig a művészetnek élek, mert az ad értelmet az életemnek... Gondolatban az is foglalkoztat, vajon mi van a díjnyertes Munkácsy-szobrommal, amely az Epreskertben volt felállítva?

Nagyon sok szépet hallottam a Magyar Nemzeti Galériáról, hogy milyen csodálatos szép, s igazán szívből gratulálok, s reményelem, hogy egyszer én is megláthatom.

Annak is örülök, hogy itt is vannak közös barátaink, Szász Endréék és Domján Árpádék.

Jó egészséget kíván őszinte barátsággal, boldog karácsonyi és újévi ünnepeket:

1979. december 1.

Tóth István

■